

Taller de contes del món

Romania

Rússia

Equador

El Salvador

Explicar contes és un art molt antic que és viu encara a totes les cultures del nostre planeta.

Aquest petit taller vol contribuir al coneixement de 4 cultures diferents, però a l'hora volem descobrir les semblances que podem tenir tots plegats.

Volem potenciar l'ús de la llengua catalana i treballar amb contes i històries de diferents cultures i diferents països per tal d'afavorir una bona cohesió social entre les famílies de l'escola.

Volem fer de la nostra escola un punt de trobada, un lloc on totes les persones que hi formem part ens hi trobem com a casa i ens puguem conèixer millor.

ROMANIA

1 DE MARÇ, DIA DE LA PRIMAVERA.

El mes de març és un dels més assenyalats per als habitants dels Països De l'Est: Romania, Bulgària, Moldàvia i Ucraïna.

En primer lloc, el dia 1 se celebra el Martisor, i el dia 8 se celebra el Dia de la Mare i de la Dona .

L'1 de març, a Romania, s'ofereixen martisoare, adorns realitzats amb fils roig i blanc entrelaçats, que porten sort. El roig simbolitza la primavera, la vida, el foc, el sol i l'amor i el blanc hivern , els núvols, l'aigua i la intel·ligència. En aquest dia tan especial també es regalen flors de primavera, la més representativa la ghiocelul (la campaneta de neu).

Qui portava el martisoare estaria protegit del mal i tindria bona sort durant tot l'any.

Intercanviar l'amulet significa amor, amistat, respecte i estima. Els homes regalen aquest detall tant bonic a les noies i als nens, i aquests des de els primer dies de març el porten penjat o a la solapa de la camisa nous dies.

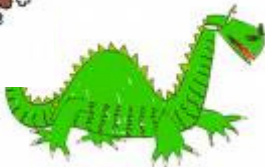
LA LLEGENDA DEL MARTISOR

Fa molt de temps, en un país anomenat Romania el sol tenia moltes ganes de ballar, es va convertir en un noi molt guapo i va baixar del cel per posar-se a ballar un ball molt bonic que li agradava molt. Però un drac molt dolent l'estava esperant i el volia tancar en una presó.

El món es va posar molt trist quan es va assabentar del que volia fer aquell drac dolent, els ocells no volaven i els nens i les nenes no reien. Ningú gosava desafiar al drac, però un dia un jove molt valent va decidir anar a salvar el sol. Tothom li va anar a desitjar sort.

El jove va anar a lluitar amb el drac, però aquest vivia molt lluny. Van passar l'estiu, la tardor i l'hivern, i un dia va trobar el palau on vivia aquell drac ferotge i varen començar a lluitar.

La lluita va durar tres dies i el jove al final va aconseguir matar a aquell drac tant dolent. Sense força, va alliberar al Sol de la presó, el Sol li va agrair i va tornar a pujar al cel.

Tot va començar a ser com abans, la llum del Sol va tornar l'alegria, la natura estava molt contenta i la gent feliç.

Però el jove cansat i ferit va començar a dormir profundament, la sang de les seves ferides va caure a la neu i cada taqueta de sang es va convertir en una bonica flor blanca, floquets de neu missatgeres de l'arribada de la primavera.

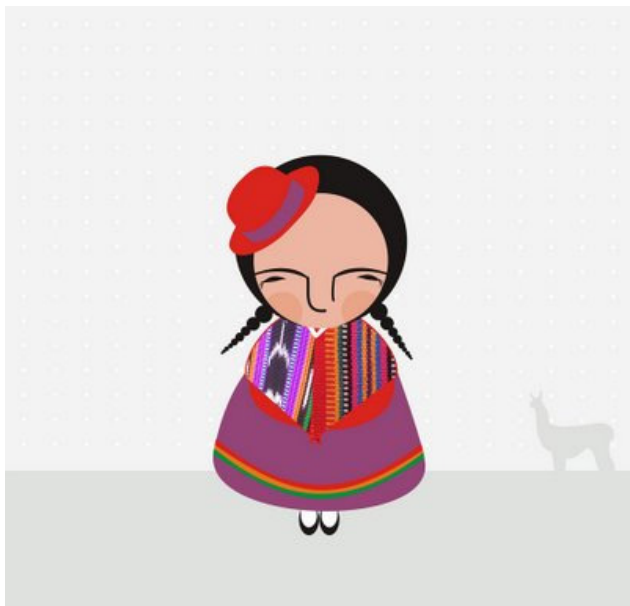

Des de aquell dia els joves fan unes trenes amb la llana blanca i vermella i regalen aquest detall a les noies i als nens i nenes que estimen, per recordar aquell jove valent que va salvar al nostre estimat Sol i va tornar l'alegria al món

MONICA

EQUADOR

HISTÒRIA INÈDITA

A l'altre banda de l'oceà, en un altre continent hi havia un poble molt petit envoltat de molta gent amable i gentil, que respectaven les costums dels seus avantpassats.

En aquell gran poble anomenat Cuenca Santa de los Cuatro Rios (riu Yanucay, Torqui, Tomebamba i el Milchichig) va començar aquesta història .

A la vora del poble hi havia un bosc on hi vivia en una caseta de palla, un home molt atractiu. Anava molt ben vestit, sempre portava pantaló negre, una capa i un barret. Tenia un cabell molt llarg i cada dia se'l pentinava.

Era un home trist, perquè els seus pares, molt cansats de treballar ,quan arribaven a casa no li feien gaire cas.

Un dia l'home , que es deia Manel, va decidir d'anar a conèixer gent i va decidir de viatjar a la ciutat cavalcant amb el seu poni.

Quan va arribar a la ciutat, va veure la dona més maca que mai havia vist, però no va saber com apropar-se a ella.

Varen passar molts dies i en Manel no podia dormir, ni menjar, només feia que pensar en aquella dona tant bonica que havia vist.

Un dia va sortir a remar amb la seva barca pel riu Torqui i va trobar-se un cocodril molt gros, el va veure tant trist que li va demanar:

-Que et passa Manel? Et puc ajudar?

En Manel molt trist, li va explicar que no sabia com fer per enamorar a aquella noia tant bonica que havia vist.

El cocodril li va contestar:

-Per conquerir a la meva estimada obro la boca molt grossa.

En Manel molt content va tornar a anar a la ciutat a veure si la tornava a veure, quan la va trobar li va obrir molt la boca, tant gran que la noia va marxar ben espantada. En Manel molt trist va tornar a casa i va anar a agafar la barca per remar al riu Tomenamba.

Allà es va trobar un mosquit y també li va demanar que li passava al veure'l tant trist.

El mosquit li va dir que ell l'ajudaria a conquerir el cor d'aquella noia.

- Fes-li una pesigadeta i veuràs com s'enamora de tu.

En Manel deixa la barca i se'n torna corrents a la ciutat per veure la seva estimada noia. Quan la va trobar li va fer una pesigadeta a la cara, i ella molt enfadada li va donar un plantofada a la cara.

En Manel va baixar el cap i va tornar anar al poble, va agafar la seva barca per remar al riu Yanuncay.

Allà va trobar un ocellet que li va aconsellar que per conquerir el cor de la noia havia de cantar-li una cançó.

En Manel no gaire convençut va tornar a la ciutat, per provar per últim cop.

Quan la va veure va començar a cantar:

**Chola cuencana, mi chola,
Capullito de amancay, (bis)
En ti cantan y en ti rien
Las aguas del Yanucay. 8bis)**

**Es la España que canta
En Cuenca del Ecuador, (bis)
Con reir de castañuelas
Y llanto de rondador. (bis)**

En Manel ho havia aconseguit, havia conquerit el cor de la chola cuencana, una noia molt bonica, que portava penjats uns instruments musicals al seu pit, i anava vestida amb una brusa, una gran faldilla (pollera) unes sabatilles i un barret.

En Manel i la cholita varen ser molt feliços gracies al consell de l'ocellet.

I "Colorin colorado la història inèdita se ha terminado, hasta una pròxima oportunitad"

ADRIANA

EL SALVADOR

"LOS CUENTOS DE TIO CONEJO Y TIO COYOTE DIENTES QUEBRADOS"

La següent història, és un petit conte de dos personatges molt coneguts als països de Centreamèrica.

"El Tío Coyote y el Tío Conejo" són dos personatges molt populars, que abans de que aparegués la televisió i la ràdio, moltes generacions varen poder gaudir escoltant aquests contes, on es vol mostrar, com un conill intel·ligent i molt espavilat fa la guitza a un coiot una mica encantat!

Una vegada, en "Tío conejo" dormia molt plàcidament al seu niuet de "zacateconejo" però de sobte, amb molta suavitat, va arribar "el Tío Coyote" i li va posar la pota a sobre.

- Avui no t'escapes, conillet, avui se't menjaré.
- Ay! Que no veus que només sóc ossets, i no li trec la gana ni a una formiga. Però que et semblen aquests "zapotes" (fruita típica de centre Amèrica) tan madurs d'aquell pal. Jo amb tot el gust te'ls baixaré.

D'un salt el conill va pujar a les branques de l'arbre.

-Tío Coyote- va cridar- que bons són aquests zapotes, que madurs. A veure ara te'n tiro un, però obra la boca perquè es desfan!

El "coyote" va obrir tant com va poder la seva boca i el "Tío Conejo, molt entremaliat li va tirar el "zapote " més dur i verd que havia trobat.

-Va que el tiro !

Com va cridar pobre "Tío Coyote", el "zapote" li va fer molt mal i li va fer petar totes les dents!

El conill reia molt, i el "Tío Coyote " corria per tots costats cridant.AYAYAY!!!!!!!!!!!!

El conill amb la panxa ben plena li va dir al "Tío Coyote":

-Adéu, "Tío Coyote, dents petades!!!!...

MARISA

RÚSSIA

12 mesos

Saps quants mesos te un any?

Dotze

I com es diuen?

Gener, febrer, març, abril, maig, juny, juliol, agost, setembre, octubre, novembre i desembre.

Quan acaba un mes comença un altre. I mai no passa que el

febrer comenci abans que s'acabi el gener, i el maig avanci l' abril. Els mesos van un darrere altre i mai no es troben entre ells.

Però hi ha persones que diuen, que entre les muntanyes hi havia una nena, que va veure tots 12 a la vegada.

I com va passar això? Ho expliquen així :

En un poble petit vivia una dona dolenta, amb la seva filla i fillastre. Ella estimava només a la seva filla, la fillastre no li agradava. Qualsevol cosa que feia la fillastre per ella mai la feia ben feta.

La seva filla descansava tot el dia i menjava galetes, la fillastre feia la feina de casa, des de que sortia el sol fins a la nit: portava aigua a la casa per cuinar de la font, portava llenya per la xemeneia des de el bosc, rentava la roba al riu, cuidava l'hort.

Ella coneixia el fred de l' hivern, la calor de l' estiu, el vent de la primavera, i la pluja de la tardor. Potser és per això que ella va trobar una vegada tots 12 mesos a la vegada.

Era hivern i era gener. Hi havia tanta neu, que per obrir la porta necessitaves una pala por treure la neu de davant de la porta, els arbres estaven a la muntanya tapats amb neu i no podien balancejar-se quan arribava un cop de vent. Tota la gent estava dintre de les cases amb les xemeneies engegades.

I en aquest temps la dona dolenta va obrir la porta i va mirar quin temps feia (*tramuntana d'hivern és quan el vent amb la neu junts, fan que sigui difícil veure i caminar*), i després va tornar cap a la xemeneia i diu a la fillastre:

- Perquè no te'n vagis al bosc per recollir les flors de neu, (és una flor que creix per sota la neu abans de la primavera, és de color blanc, i quan surt significa que ve la primavera) demà és l'aniversari de la teva germanastra

La nena mira a la madrastra i no sap si fa broma o és de veritat? Hem fa molta por anar al bosc aquesta hora i amb aquest temps. I com és possible que al gener surtin flors de neu? Abans del març no surten, per molt que busquis "Jo hem perdre al bosc", va pensar ella.

La germanastra afegeix :

-Si et perds no et trobarà ningú a faltar i no tornis sense el cabàs ple de flors.

Plorant es va vestir i va marxar. La tramuntana era forta i caminar era molt difícil, es feia fosc, el cel començava a ser més fosc, no es veia ni una estrella.

Es va assentar en un arbre caigut i de sobte veu que molt lluny entre els arbres ha aparegut un petit llumet, com si una estrella petita entre les branquetes .

La nena va pujar i va començar a caminar cap al llumet, i va pensar "que no desapareixi el llumet!" El llumet no va desaparèixer, al contrari va començar a ser més gran i més intens, i va començar a notar la claror i l'olor de foc. La nena es va posar a córrer i de sobte troba una clariana, i va quedar parada.

A la clariana semblava que hi hagués el sol, era ben clar. Al mig un gran foc, que tocava gairebé el cel, i al voltant de la foguera persones, alguns més a prop de la foguera i els altres més lluny. Estaven assentats i parlant entre ells.

La nena els va mirar i va pensar qui eren? No semblen caçadors, ni llenyataires tan poc; aquests van molt guarnits, alguns porten la roba de color plata, altres del color de l'or, i uns altres de vellut verd. Va començar a comptar quants són: tres més vells, tres homes, tres joves, i tres nens.

Els més joves estaven més a prop de la foguera i els més grans més lluny.

De cop es va girar el més gran, era molt alt amb una barba i celles gruixudes. Va beure la nena la va espantar, ella volia córrer però era massa tard.

Ell va preguntar-li:

-Qui ets tu, que vols d'aquí ?

La nena va saludar, i va ensenyar el seu cabàs i va contestar:

-Necessito recollir un cabàs ple de flors de neu.

Va riure el vell.

- Al gener vols recollir flors de neu? Que tu has imaginat!

-Jo no m'imagino, - contesta ella- m'ha enviat la meva madrastra al bosc i m'ha prohibit tornar sense flors de neu a casa.

Tots dotze van mirar a la nena i van començar a parlar entre ells. La nena escoltava, però no entenia aquella llengua, semblava com el so dels arbres quan bufa el vent.

El vell tornat a demanar:

-I que faràs si no trobes les flors de neu? Perquè abans del març elles no surten

- Em quedaré al bosc i esperaré el març. Millor quedar-se aquí que tornar a casa. Dient això li van sortir llàgrimes.

Un dels dotze, el més jovenet i més alegre, amb una jaqueta verda, va acostar-se al vell i li va dir:

- Germà gran gener, dóna'm el teu bastó per una hora!
- Jo te'l donaria , però, no és possible el Març va abans que el febrer.
- D'acord! , - diu un altre vellet , amb els cabells i barba despentinats- Dona el pas, jo no discutiré! Tots nosaltres coneixem aquesta nena: la trobes al riu amb les galledes, o al bosc amb un grapat de llenya. Tots els mesos la coneixen. L'hem d'ajudar!
- D'acord -diu el gener- faré el que dieu.
El gener va picar a terra amb el seu bastó i va dir unes paraules màgiques:

Fre no portis la fredor
al bosc màgic no glaciis l'escorça
dels arbres,
No congelis les cases de la gent

Quan va acabar, el bosc es va tornar en silenci total. El vent es va parar, els arbres varen quedar en silenci, i només la neu va començar a caure amb el grossos i tous flocs.
-Ara es el teu torn, germanet- diu el gener i va donar el bastó en aquell despentinat, que era el febrer.
Aquell va agafar el bastó i va picar a terra, i va començar a cantar les paraules màgiques:

Vents, i turmentes,
Bufeu amb tota la força,
Canteu dintre núvols,
Voleu sobre la terra.

I just quant va acabar de dir això, entre les branques dels arbres va començar a corre un vent molt fort. Veren començar a volar els flocs de neu i córrer els núvols.
El febrer va donar el bastó glaçat el seu germanet petit i li va dir:
- Ara és el teu torn.
El petit va agafar el bastó va picar a terra, la nena va poder veure que d'aquell bastó sortien flors.
El març ven content va començar a cantar:

Correu rius,
Sortiu els animals,
Canteu els ocells,
I sortiu els flors de neu.

La nena ben encuriosida, va pensar on és la neu?on són els arbres glaçats?
Sota els peus la terra de la primavera! hi han basals! Els arbres estan a punt de treure les verdes i joves fulles!
Perquè estàs parada?- li diu el Març- corre, tens una hora , que t'han regalat els meus germans
La nena va anar corrent a recollir les flors,n'hi havia tantes que va recollir un cabàs ple de flors, i les butxaques de la jaqueta.
Va tornar a la clariana corrents allà on hi havia la foguera. Tot havia desaparegut, la foguera, els germans.
Va decidir de tornar capa casa , tot era clar, la lluna era plena.
A ella li sabia greu no haver pogut donar les gràcies als germans mesos. Va córrer i la lluna la va acompanyar tota l'estona.

Quan va arribar a casa i va tancar la porta, tornar a fer la tramuntana de l'hivern amb el vent fort i la neu, i la lluna s'ha tornat a amagar dintre dels núvols, i tot tornava a ser molt fosc.

- Has tornat a casa ?- li pregunten a la vegada la germanastre i la madrastra- i on són els flors de neu?

Sense dir res la nena ensenya el cabàs i les butxaques.

-A on has recollit els flors de neu?

La nena va explicar tot el que li va passar. No creuen en aquest miracle però veuen les flors de neu, que fan olor de la primavera meravellosa.

-i no t'han donat res més? - li van preguntar

- jo tan poc no he demanat res més - contestar la nena

- tonta! - diu la germanastre- si jo trobés tots dotze germans mesos a la vegada, jo demanaria, de un les fruites, de l'altre fruites del bosc, del tercer bolets, del quart - verdures ven fresques!

-Molt bé filla meva - diu la madrastra- a ple hivern la fruita i la verdura tenen molt valor. Va , vesteix-te molt bé, posat el barret , la bufanda i els guants, i ves a la clariana . Demana més coses, però no flors de neu.

El bosc és mes fosc, la neu cau més fort, i ella va pel caminet de la nena, i pensa que si pot arribar a temps, pot ser ells estan allà encara. Pensa perquè tinc que anar amb aquest temps tant dolent al bosc, seria millor descansar al costat de la xemeneia i menjar les galetes. Acaba de pensar i veu un llumet entre les branques. Ella comença a córrer la foguera. I veu dotze germans mesos al voltant del foc, asseguts i parlant en veu baixa entre ells. S'acosta a la foguera sense saludar i busca el lloc més calent, i comença a escalfar-se.

El gener s'ha aixecat i pica amb el bastó a terra i li pregunta

- qui ets tu? - i d'on vens?

-De de la casa- contesta ella -abans vosaltres vareu donar un cabàs ple de flors de neu a la meva germanastre, i jo he vingut seguint per les petjades que ella va deixar a terra.

- Nosaltres coneixem la teva germana- diu gener- però a tu no te'm vist mai. I perquè has vingut aquí?

- Vull regals. Vull que el juny em doni un cabàs de fruites del bosc, i que siguin grosses i madures.,Vull que el juliol - em doni un cabàs de verdures i bolets, i vull que l'agost em doni un cabàs ple d' avellanes., i vull que l'octubre...

- Espera - diu el gener- no pot venir l'estiu abans que la primavera, la primavera abans que l'hivern. Són molts dies fins el juny. Jo regno aquí durant 31 dies.

- De tu no demano res, perquè tens només la neu i el fred. Jo vull mesos d' estiu.

El gener molt enfadat:

-No busquis l'estiu a l'hivern! - dit això- va aixecar el braç, i va començar a fer una tramuntana molt més forta, no es veia ni la foguera, ni els germans mesos, ni la clariana. Es va espantar i crida

- Prou! - Prou!

La tramuntana era tant forta que es va perdre al bosc . La seva mare la va esperar molt temps, va anar a buscar-la al bosc, però també es va perdre. Han quedat totes dues al bosc buscant i esperant l'estiu.

I diuen que la fillastre, va viure molt feliç i molt contenta, i sempre tenia un jardí i l'hort més bonic de tot el poble. Diuen que les flors floreixen, abans que les dels altres jardins. Quan feia calor, al seu jardí tot era frescor, i quan feia tramuntana, tot silenciós .

- Allà viuen tots dotze mesos a la vegada! - diuen la gent.

Qui sap, pot ser si que era així.

ELVIRA